

Arrest

nr. 348 959 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 22 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij bijgestaan door advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 november 2019 dient verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 25 mei 2022 besluit het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partij. Tegen deze beslissing tekent verzoekende partij hoger beroep aan. De beslissing van het CGVS wordt echter op 15 juli 2022 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Vervolgens wordt op 4 augustus 2022 besloten tot een bevel om met grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}).

1.2 Op 17 november 2022 dient verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 31 maart 2023 besluit het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen en dit op basis van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Hierna wordt op

15 december 2023 aan de verzoekende partij opnieuw tot een bevel om met grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) besloten.

1.3 Op 5 april 2024 dient verzoekende partij vervolgens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dit omwille van de medische problemen van haar echtgenote. Op 10 december 2024 wordt besloten dat deze aanvraag ontvankelijk is.

1.4 Het dossier wordt overgemaakt aan de arts-adviseur en op 21 januari 2026 stelt deze een medisch advies op dat nader ingaat op de medische situatie van haar echtgenote.

1.5 Op 22 januari 2026 besluit verwerende partij tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt afzonderlijk bestreden in de procedure gekend onder het rolnummer 360 498.

1.6 Op dezelfde dag wordt besloten om aan verzoekende partij eveneens een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

*"Il est enjoint à Monsieur
[...]*

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre, ou si une demande d'asile est actuellement pendante dans un de ces États

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, of er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten

*dans les 30 jours de la notification de décision
binnen 30 dagen na de kennisgeving*

MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants : Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

[Motivation en fait]

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Motivation art. 74/13

- 1. Unité de la famille et vie familiale : la décision s'applique à toute la famille*
- 2. Intérêt supérieur de l'enfant :N/A.*
- 3. Etat de santé : aucune contre-indication médicale à un retour dans le pays d'origine*

Motivatie art. 74/13

- 1. Gezins- en familielevens:de beslissing geldt voor het ganse gezin.*
- 2. Hoger belang van het kind:nvt.*
- 3. Gezondheidstoestand:geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het herkomstland*

Si l'intéressé ne se conforme pas à l'ordre de quitter le territoire dans le délai imparti, ou si cet ordre n'est pas prolongé par l'Office des étrangers, ou s'il ne remplit pas son obligation de coopérer, les services de police compétents peuvent se rendre à l'adresse de l'intéressé(e). Ils pourront alors vérifier et établir si la personne concernée a effectivement quitté le territoire dès l'expiration du délai de l'ordre de quitter le territoire ou de sa prolongation. Si la personne reste toujours à l'adresse, cela peut conduire à un transfert au commissariat de police et à une détention en vue.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij

zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.7 Op 6 maart 2026 legt verzoekende partij ter griffie een verzoekschrift neer houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 23 maart 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

2.5 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §3 bepaald wordt dat:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing."

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

Verzoekende partij is van mening dat er sprake zou zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Zij zou een dergelijk nadeel niet dermate moeten aantonen dat zij met vaste zekerheid een dergelijk nadeel zal ondergaan. Wanneer zij gerepatrieerd zou worden naar El Salvador zou zij haar belang verliezen bij de ingestelde procedure en geen daadwerkelijk beroep meer hebben. Bij een terugkeer dreigt zij haar echtgenote achter te laten wat een schending zou kunnen uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In haar eerste middel merkt verzoekende partij op dat de bestreden beslissing artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet zou schenden wat zij als volgt argumenteert:

"IN RECHTE

II.1. Eerste middel

Schending artikel 7, eerste lid Vreemdelingenwet

II.1.1. Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

Art. 7.<W 1996-07-15/33, art. 11, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996> [3 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :]3

Het is dus de Minister of zijn gemachtigde die de thans bestreden beslissing kon nemen.

II.1.2. De thans bestreden beslissing werd echter genomen door de gemachtigde van een onbekende staatssecretaris:

[...]

De verzoekende partij begrijpt niet namens welke Staatssecretaris deze beslissing haar werd opgelegd.

Er is op dit moment immers geen Staatssecretaris voor Asiel en Migratie...

De thans bestreden beslissing schendt dus artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij werd genomen door een onbevoegd persoon. De thans bestreden beslissing is aldus onherroepelijk geëcieerd.

Het omgekeerde zou immers impliceren dat éénieder bevelen om het grondgebied te verlaten kan beginnen uitdelen."

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting. Dit middel zet zij als volgt uiteen:

"II.2. Tweede middel

Schending 74/13 Vreemdelingenwet

Schending zorgvuldigheidsbeginsel, onderdeel van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

Schending artikel 8 EVRM

II.2.1. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

[...]

II.2.2. Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is de echtgenoot van de verzoekende partij ernstig ziek en kan hij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

De echtgenoot van de verzoekende partij kreeg ten onrechte een ongegrondheidsbeslissing aangaande zijn aanvraag tot medische regularisatie.

Bijgevolg werd beroep aangetekend bij de Raad dd. 24 februari 2026.

II.2.3. De wet stipuleert dat de verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]"

De bestreden beslissing stelt:

[...]

De verzoekende partij haar echtgenote heeft intensieve medische opvolging nodig. Dit werd reeds naar voren gebracht in de onterecht ongegrond verklaarde medische regularisatieaanvraag. Er kan dus redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de beslissing ex art. 9ter VW aangaande de echtgenoot niet deugdelijk is en door de Raad zal worden vernietigd.

Een gedwongen terugkeer dreigt haar dan ook bloot te stellen aan een schending van artikel 8 EVRM, aangezien het gezins- en familieleven van de verzoekende partij zou worden onderbroken indien zij met haar kinderen en zonder haar echtgenoot het land zou dienen te verlaten.

Bovendien is het dan ook aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar uw arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

De echtgenoot van de verzoekende partij heeft reeds een weigering tot medische verblijfsvergunning gekregen dd. 20 januari 2026 (betekend op 11 februari 2026). Deze heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien de weigering van de verlenging van de verblijfsvergunning zou vernietigd worden door Uw Raad, dan heeft de echtgenoot van de verzoekende partij opnieuw verblijfsrecht en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

II.2.4. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op deugdelijke rechterlijke EN feitelijke motieven.

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel (onderdeel van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting), artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.

III. OMTRENT HET MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

Overeenkomstig art. 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen.

Verzoekende partij is dus niet gehouden om het bewijs te leveren dat zij met vaste zekerheid een nadeel zullen ondergaan, maar dat een risico voor zulks bestaat.

Indien ten gevolge van de manifest onjuiste ongegrondheidsverklaring de verzoekende partij gerepatrieerd zou worden naar El Salvador, dan zou zij – ingevolge vaste rechtspraak van Uw Raad – ook haar belang verliezen bij haar vordering tot annulatie en schorsing van de thans bestreden beslissing. Aldus zou zij dan verstoken blijven van een daadwerkelijk beroep, zoals beschermd door artikel 13 EVRM.

Daarnaast moet er op gewezen worden dat indien de verzoekende partij zou worden teruggestuurd naar El Salvador dit sowieso grote gevolgen zou hebben. Zij draagt dan immers haar echtgenoot dienen achter te laten, wat dan een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken, gezien dit een breuk in haar gezins- en familieleven zou veroorzaken.

De schending van artikel 8 EVRM constitueert zeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.”

4.2 De materiële motiveringsplicht houdt immers in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en

juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.4 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.5 Op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt er besloten om aan verzoekende partij het bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze bepaling geeft uitdrukkelijk aan dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Verzoekende partij wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum. Verzoekende partij betwist deze vaststelling en het daaruit volgende motief ook helemaal niet. Blijkens de gegevens die vervat liggen in het administratief dossier lijkt dit ook onmogelijk.

Eén van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat op zich reeds om een bevel om het grondgebied te verlaten geldig te onderbouwen.

4.6 Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat de bestreden beslissing genomen werd voor de Staatssecretaris, maar dat er op het moment van het nemen van de beslissing geen sprake was van een dergelijke Staatssecretaris en dat er bijgevolg een ongeldige beslissing genomen door een onbevoegde persoon.

De Raad stelt samen met verzoekende partij vast dat de bestreden beslissing inderdaad onderaan vermeldt dat zij genomen werd *“Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”*. Op 3 februari 2025 heeft de Minister voor Asiel en Migratie haar eed afgelegd waardoor deze laatste alsdan verantwoordelijk werd voor onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken wat ruim voor het nemen van de bestreden beslissing gebeurde. Het kan in ieder geval niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De bestreden beslissing werd genomen door K.J. Een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken is de bevoegde ambtenaar is voor het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten al dan niet toe te kennen. Op dit punt is verzoekende partij dan ook niet in haar belangen geschaad.

Er kan al evenmin betwisting bestaan over het feit dat de Minister bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 1, 1° van het Vreemdelingenbesluit en in dit verband zowel een minister dan wel een staatssecretaris op een volstrekt evenwaardige wijze individuele beslissingen kan treffen. Beiden kunnen op een even evenwaardige wijze deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de vreemdelingenwet dit toelaat wat in dit concreet geval het geval is en ook gebeurde.

De bestreden beslissing werd bijgevolg genomen door een bevoegde ambtenaar en het feit dat deze ambtenaar de functietitel van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris incorrect weergeeft in de beslissing doet hieraan geen afbreuk en verzoekende partij kan ook op geen enkele wijze aangeven in welke mate zij hierdoor in haar belangen geschaad zou zijn.

Op dit vlak is het eerste middel dan ook niet gegrond.

4.7 Volgens verzoekende partij schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt namelijk dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het wordt niet betwist dat er inderdaad sprake is van een beslissing tot verwijdering.

De bestreden beslissing zou geen rekening houden met de aanvraag om machtiging tot verblijf die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die de echtgenote van verzoekende partij deed. Verzoekende partij erkent dat deze aanvraag geweigerd werd, maar geeft mee dat er tegen deze beslissing hoger beroep werd ingesteld. Daarbij zou er mogelijks een probleem kunnen optreden ten aanzien van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er in dit kader op dat er ten eerste in het medisch advies waar de bestreden beslissing naar verwijst sprake is van een medische situatie die onvoldoende is om deze aanvraag gegrond te verklaren. Er wordt geoordeeld dat de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Dit geldt zowel voor de therapeutische behandelmogelijkheden ter plekke als voor de medicamenteuze behandeling die al evenzeer beschikbaar en toegankelijk is in El Salvador.

Voor wat de medische elementen betreft, dient vastgesteld te worden dat deze het voorwerp uitmaken van een onderzoek door verwerende partij in het kader van beslissing tot weigering van aanvraag tot machtiging van verblijf waaraan het bevel om het grondgebied te verlaten bijkomend of accessoir is.

4.8 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling voor een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekende partij er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet.

4.9 Ten slotte, wijst de Raad er nog op dat de beroepsprocedure die tegen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van de echtgenote van verzoekende partij als ongegrond afgewezen werd bij arrest nr. 348 958 van 23 juni 2026.

4.10 Daarnaast is verzoekende partij van oordeel dat de bestreden beslissing haar mogelijks zal scheiden van haar echtgenote en dit zeker wanneer er een vernietiging zou tussenkomen in haar procedure ten aanzien van de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. De bestreden beslissing zou enkel maar onduidelijkheid scheppen en zou beter uit het rechtsverkeer verdwijnen.

Eerst en vooral is er geen sprake van een vernietiging in de procedure gekend onder het rolnummer 360.948.

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands*

veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Er werd een analoge beslissing genomen zowel voor verzoekende partij als haar echtgenote waardoor er geen enkel probleem kan ontstaan voor wat de eenheid van het gezin betreft. Beiden worden immers door een gelijkaardige beslissing getroffen waar zij gevolg aan dienen te geven.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting. De beide echtgenoten blijven hoe dan ook samen en delen een gelijkaardige administratieve toestand. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift aanhaalt, is er blijkens het administratief dossier ook geen sprake van gemeenschappelijke minderjarige kinderen of gemeenschappelijke kinderen *tout court*.

4.10 Voor wat het uiterst summier aangehaalde artikel 13 van het EVRM betreft, komt het gepast voor om te onderlijnen dat verzoekende partij huidig beroep destijds instelde met inbegrip van een vordering tot schorsing. In het geval van een nakende uitvoering van de verwijderingsmaatregel kon zij een vordering voor voorlopige maatregelen instellen op basis van artikel 39/85 van voormelde wet van 15.12.1980 om te verzoeken dat haar vordering tot schorsing bij uiterste hoogdringendheid onderzocht zou worden en dit beroep was dan van rechtswege schorsend. Bijgevolg betreft het een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van voormeld verdrag.

4.11 De schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen kan niet vastgesteld worden.

De beide middelen zijn bijgevolg ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------